ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **isolator s.r.o.**, IČ: 172 48 639
sídlem Jaurisova 515/4, 140 00 Praha 4 – Michle
zast. JUDr. Ivanou Žilinčíkovou, advokátkou
sídlem U Prašné brány 1079/3, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2025, č. j. 35305/25/5100-41456-711896

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2025, č. j. 35305/25/5100-41456-711896 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*prvostupňový orgán*“ nebo „*správce daně*“) ze dne 6. 11. 2025, č. j. 8447269/25/2080-84541-110699 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo, aby okamžikem jeho vydání zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2025, a to složením jistoty na účet správce daně **v souhrnné výši 6 917 364 Kč**.

II. Žalobní námitky

3. Žalobce uplatnil v podané žalobě následující žalobní námitky:

4. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že došlo k porušení ustanovení § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“). Žalovaný porušil toto ustanovení, neboť v případě žalobce nejsou dány okolnosti, za kterých by hrozilo doměření daně z přidané hodnoty. U žalobce neexistovaly v době vydání zajišťovacího příkazu ani v době podání žaloby objektivní skutečnosti, které by zakládaly odůvodněnou obavu, že mu daň z přidané hodnoty za měsíc srpen 2025 bude po skončení daňové kontroly doměřena. Žalobce prokázal nedůvodnost vydání zajišťovacího příkazu.

5. Žalobce skutkově popsal, že zboží v celkové hodnotě 32.939.829,- Kč, jehož dovoz z Turecka deklaroval v celním režimu 4000 v měsíci srpnu 2025 prostřednictvím systému české celní správy JSD dále prodal a dodal odběrateli (kupujícímu) polské obchodní společnosti ENVORA Sp. z.o.o., IČO 541977629, DIČ PL5273168586, sídlem ul. Adama Mickiewicza 37/58, 01-625 Varšava, Polsko (dále též „*odběratel*“), registrovaným jako plátce DPH v Polsku. Žalobce doložil CMR – nákladní listy, jenž prokazují převzetí zboží odběratelem a faktury – daňové doklady vystavené žalobcem na úhradu kupní ceny zboží. Žalobce podal dne 24. 9. 2025 daňové přiznání a souhrnné hlášení za srpen 2025, ve kterém deklaroval přijetí plnění (nákup zboží) a poskytnutí plnění – dodání zboží do Polska odběrateli za období měsíce srpen 2025.

6. Odběratel veškeré žalobcem dodané zboží dle faktur č. 25290827 (CMR no. 00000514), č. 25210824 (CMR 00000511), č. 25210825 (CMR 00000512), č. 25200823 (CMR 00000510), č. 25190822 (CMR 00000509), č. 25270826 (CMR 00000513) prostřednictvím přepravce ALFA TRANS LOGISTIC Sp. z.o.o., sídlem ul. Warszawska 51A, 95-200 Pabianice za období měsíce srpen 2025 deklaroval v daňovém přiznání k DPH za srpen 2025, ČNB stanoví kurz za 1 polsky zloty/ 5,07 Kč. Žalobce předložil daňové přiznání odběratele za měsíce červen až listopad 2025, jakož i přehled přijatých plnění odběratelem za měsíc srpen. Odběratel zboží dodané daňovým subjektem za měsíc srpen 2025 deklaroval u polského správce daně a zavázal se za něj uhradit DPH 23% ve výši 1 322 217 polských zlotých.

7. Žalobce je přesvědčen, že shora uvedenými skutečnostmi a přiloženými listinnými důkazy odstranil pochybnosti správce daně ohledně možné v budoucnu doměřené daně z přidané hodnoty za měsíc srpen 2025 a již neexistuje zákonný důvod pro vydání zajišťovacího příkazu.

8. Žalobce rovněž namítá, že bylo porušeno právo žalobce na řádné zjištění skutkového stavu a rovněž došlo k nesprávnému hodnocení žalobcem předložených důkazů.

9. Žalobce namítá, že správce daně i žalovaný postupovali při hodnocení důkazů neobjektivně, přičemž jejich postup při hodnocení důkazů je stižen vadou libovůle. Žalovaný a správce daně nehodnotili důkazy žalobce komplexně, ale izolovaně. Žalobce má obavu, že správce daně a žalovaný vychází z důkazů, které byly získány nezákonným způsobem či z pouhých

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

ničím nepodložených domněnek a účelových podezření, místo toho, aby řádně provedl důkazy žalobce a důkazy získané v rámci mezinárodní spolupráce dožádáním.

10. Podle žalobce správce daně nesprávně přenesl důkazní břemeno na žalobce, který si již splnil svou povinnost prokázat tvrzení a správce daně pouze vyjádřil pochybnosti, aniž by je řádně prokázal. Rozhodnutí se opírá o domněnky, které nejsou podloženy důkazy, které by byly obsaženy ve správním spise. Žalobce přitom v rámci daňové kontroly doložil výdajové daňové doklady, příjmové doklady vystavené žalobcem, dle kterých žalobce dodal zboží odběrateli v Polsku v rámci své ekonomické činnosti, CMR – nákladní listy, který prokazují vývoz zboží z ČR, dovoz do Polska a předání odběrateli a byl vyslechnut pan Petr Cigánik, jednatel daňového subjektu.

11. Podle žalobce žalovaný a správce daně nepostupoval dle § 92 odst. 2 daňového řádu, jelikož nedbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji. Správce daně nepostupoval dle § 8 odst. 1 daňového řádu, jelikož nepřihlédl ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

12. Žalobce rovněž namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v porušení zásady ochrany dobré víry.

13. Žalobce byl v dobré víře, že všichni odběratelé jsou spolehlivými subjekty a obchodními partnery a budou si řádně plnit své daňové závazky. V době zahájení spolupráce žalobce ověřil všechny své odběratele, žádný z nich nebyl uveden v českém či zahraničním registru DPH jako nespolehlivý plátce a nebylo ohledně nich vedeno insolvenční či exekuční řízení. Správce daně je podle § 2 odst. 3 správního řádu povinen: (i) přihlédnout k tomu, že subjekt nabyl určitá práva v dobré víře a (ii) zkoumat existenci dobré víry. Zásada ochrany dobré víry je precizována v judikatuře Evropského soudního dvora a Nejvyššího správního soudu ČR. Z judikatury plyne, že pokud správce daně má mít právo odmítnout nárok na odpočet, musí prokázat „zlou“ (tj. nikoli dobrou) víru na straně plátce, tj. prokázat, že kupující věděl nebo měl vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu. Nárok na odpočet DPH nemůže být dotčen skutečností, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena daňovým podvodem, o němž plátce neví nebo nemůže vědět. Žalobce namítá, že správce daně ani žalovaný nepostupovali v souladu s judikaturou, neboť nijak neprokázali zlou víru žalobce. Žalobce nemá povinnost prokazovat, jak odběratel v Polsku dále se zbožím nakládá, pro žalobce je podstatné, že prokázal dodání zboží odběrateli v Polsku a ten přijetí zboží deklaroval u polského správce daně. Nadto dodání zboží polskému odběrateli potvrdil také dopravce polská společnost ALFA TRANS LOGISTIC Sp. z.o.o., která zboží daňového subjektu v srpnu a září 2025 přepravovala.

III. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.

15. K porušení ustanovení § 167 daňového řádu žalovaný uvedl, že v případě žalobce správce daně a žalovaný identifikovali dostatek indicií zakládajících důvodný předpoklad stanovení daně. Existenci předpokladu stanovení daně správce daně řádně odůvodnil konkrétními zjištěními indikujícími narušení daňové neutrality v podobě chybějící daně u polského odběratele (článku na pozici missing-trader), nestandardní okolnosti nasvědčující podvodnému charakteru obchodních transakcí a objektivní okolnosti umožňující učinit

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

předběžný závěr, že žalobce nebyl pouhým náhodným účastníkem podvodného řetězce, který o existenci daňového podvodu nemohl mít povědomí.

16. K porušení práva žalobce na řádné zjištění skutkového stavu a k nesprávnému hodnocení žalobcem předložených důkazů žalovaný uvedl, že otázka vědomosti daňového subjektu – žalobce o účasti na podvodu na dani je otázkou nalézacího řízení. V daném případě však byly prokázány rovněž objektivní okolnosti, které potvrzují důvodnost vydání zajišťovacího příkazu. Žalobcem předložené daňové doklady, které obsahovaly bankovní účet bývalé jednatelky a současného jediného společníka, paní Nadi Smolekové, považuje žalovaný za relevantní objektivní okolnost. Z tohoto počínání žalobce je totiž zřejmé, že žalobce činil aktivní kroky k vyvedení majetku – finančních prostředků, které mu měly být uhrazeny dle předložených daňových dokladů, za plnění uskutečněná během srpna 2025 (celkem v řádech desítek mil. Kč), na bankovní účet vedený na třetí osobu v podobě jeho bývalé jednatelky a současné majitelky, a nikoliv na jeho vlastní bankovní účet, který má veden ve Fio bance a.s. jak v měně CZK, tak v měně EUR. Ve spojení s absencí bezhotovostních úhrad za poskytnutá zdanitelná plnění a veřejně dohledatelné rizikové indicie ohledně odběratele, společnosti ENVORA, se pak dle žalovaného jedná pro účely zajišťovacího řízení o objektivní okolnosti svědčící o tom, že žalobce nebyl pouhým náhodným účastníkem podvodného řetězce, který o existenci daňového podvodu nemohl mít povědomí. Žalobce se přitom proti těmto objektivním okolnostem nijak nevymezuje a uvádí pouze to, že „*pro žalobce je podstatné, že prokázal dodání zboží odběrateli v Polsku a ten přijetí zboží deklaroval u polského správce daně*.“. Tato argumentace se ale spíše vztahuje k naplnění hmotněprávních podmínek, nikoli k právnímu důvodu předpokladu stanovení daně, na kterém je založena odůvodněná obava správce daně v zajišťovacím příkazu.

17. K námitce týkající se tvrzení, že žalobce byl v dobré víře, resp. že prověřil své partnery a zjistil, že tito partneři jsou spolehlivými obchodními partnery, pak žalovaný uvádí, že s tímto závěrem nemůže souhlasit. Samotné prověření v registru nespolehlivých plátců (nebo v obdobném zahraničním registru), případně v insolvenčním rejstříku, není dostačujícím opatřením. Jak totiž identifikoval správce daně a také žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, vykazoval jak žalobce, tak také jeho odběratel řadu nestandardních znaků, které mohly být zjištěny z veřejně dostupných zdrojů. Jednalo se namátkou o virtuální sídlo, absence prezentace na internetu, provozovny a zaměstnanců. Nadto žalovaný uvádí, že zjištění z důkazních prostředků předložených samotným žalobcem neplyne, že by žalobce činil opatření s cílem zamezit své účasti na podvodu na dani. Z předložených faktur totiž plyne, že žalobce na těchto fakturách uvedl číslo bankovního účtu své jednatelky a jediného společníka, paní Nadi Smolekové, a nikoliv svoje číslo bankovního účtu. Tato skutečnost ve spojení s absencí bezhotovostních úhrad za uskutečněná zdanitelná plnění pak dle žalovaného vylučují, že by žalobce jakékoliv opatření s cílem vyloučit svoji účast na podvodu na dani přijal, neboť žalobce přijímal spíše opatření s cílem vyhnout se případnému postihu ze strany správce daně.

18. Pro úplnost pak žalovaný uvádí, že s ohledem na judikaturu ESD a Nejvyššího správního soudu ČR není při vydání zajišťovacího příkazu nutno prokázat vědomost daňového subjektu – žalobce o účasti na podvodu na dani. Pro účely zajišťovacího příkazu je pro naplnění předpokladu budoucího stanovení daně postačující samotná účast daňového subjektu na podvodném řetězci.

19. Skutečnost, že žalobce předložil v rámci daňové kontroly v žalobě uváděné listiny, má dopad do nalézacího řízení, ve kterém dochází ke stanovení daně, nikoliv do řízení zajišťovacího.

Ostatně samotný § 92 odst. 2 daňového řádu hovoří o tom, že „Správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení (...)“, tedy o nalézacím řízení a nikoliv o řízení zajišťovacím. Žalobce tedy chce aplikovat pravidla pro nalézací řízení v zajišťovacím řízení, což však s ohledem na výše uváděné rozdíly těchto řízení není možné. Nadto žalovaný uvádí, že žalobcem uváděné listiny, které měl žalobce předložit v rámci daňové kontroly se vztahují spíše k prokázání faktického dodání určitého zboží žalobcem, tj. k naplnění hmotněprávních podmínek. Tato skutečnost však není ze strany správce daně a žalovaného nijak v řízení o zajištění daně sporována, naopak je předpokládána. Aby totiž mohl být žalobci odepřen nárok na odpočet daně z důvodu účasti na podvodu na dani, musí být naplněny hmotněprávní podmínky pro uznání nároku na odpočet daně.

20. Důkazy a indicie prokazující naplnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu pak správce daně a žalovaný hodnotili komplexně a v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, tedy každý důkaz samostatně a také všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Všechny závěry správce daně a žalovaného pak mají oporu ve spisovém materiálu. V řízení o zajištění dosud nestanovené daně správce daně neprovádí standardní dokazování, jak se mylně domnívá žalobce. Správce daně při vydání zajišťovacího příkazu vychází pouze ze skutečností a podkladů, které má v danou chvíli k dispozici, zejména z kontrolních a souhrnných hlášení, daňových přiznání, výpisů z bankovního účtu a veřejně dostupných informací o daňových subjektech. Skutečnosti prokazující naplnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu tedy nemusí být prokázány najisto, jak se domnívá žalobce, nýbrž s dostatečnou pravděpodobností na základě informací, které má správce daně v daný okamžik k dispozici.

21. K námitce žalobce, že správce daně a žalovaný měli vycházet z nezákonně získaných důkazních prostředků, žalovaný uvádí, že toto tvrzení je nepravdivé. Žalovaný na prvním místě uvádí, že žalobce pouze obecně uvádí svoji domněnku, která není z jeho strany podložena žádnými konkrétními a věcnými argumenty nebo důkazními prostředky. Současně také žalovaný uvádí, že on a správce daně vycházeli ze zjištění získaných v souladu se zákonem v rámci jejich úřední a vyhledávací činnosti. Jednalo se zejména o informace získané od České správy sociálního zabezpečení, z Centrálního registru jednotných správních deklarací, od bank či na základě mezinárodního dožádání, dále údaje vyplývající z veřejně dostupných zdrojů, např. z obchodního rejstříku či internetu a z podkladů předložených správci daně žalobcem – souhrnná a kontrolní hlášení, daňová přiznání a daňové doklady. Ze své podstaty se tedy nemůže jednat o nezákonně získané důkazní prostředky.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

22. Ze správního spisu vyplývá, že správce daně vydal dne 4. 9. 2025 zajišťovací příkaz č. j. 7121450/25/2080-84541-110699, jímž daňovému subjektu společnosti isolator s.r.o., Jaurisova 515/4, 140 00 Praha 4 – Michle, DIČ: CZ17248639 uložil, aby okamžikem jeho vydání zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2025 složením jistoty v souhrnné výši 5 934 456 Kč na depozitní účet správce daně. Proti tomuto zajišťovacímu příkazu bylo podáno dne 2. 10. 2025 odvolání zaevidované pod č. j. 7728202/25.

23. Dne 7. 10. 2025 byla u společnosti isolator s.r.o. zahájena daňová kontrola, jejímž předmětem byla daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2025, v rozsahu všech skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně.

24. Dne 31. 10. 2025 správce daně vydal rozhodnutí o odvolání č. j. 8386535/25/2080-00535-107363, kterým zrušil zajišťovací příkaz č. j. 7121450/25/2080-84541-110699 vydaný dne 4. 9. 2025 na dosud nestanovenou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2025.

25. Dne 6. 11. 2025 vydal správce daně zajišťovací příkaz č. j. 8447269/25/2080-84541-110699, jímž žalobci uložil, aby okamžikem jeho vydání zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2025 složením jistoty v souhrnné výši 6 917 364 Kč na depozitní účet správce daně.

26. Proti zajišťovacímu příkazu se žalobce řádně a včas odvolal. Dne 19. 12. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a zajišťovací příkaz potvrdil.

V. Soudní přezkum

Obecná východiska

27. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu „[j]*e-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz*.“

28. Podle § 167 odst. 2 daňového řádu „[s]*právce daně zajišťovacím příkazem uloží daňovému subjektu úhradu částky zde uvedené*.“

29. Z § 167 odst. 3 věty první daňového řádu pak vyplývá, že „[n]*ení-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet*.“

30. Správní soudy se v minulosti ve své rozhodovací praxi k povaze a náležitostem zajišťovacích příkazů, jakož i požadavkům kladeným na skutkové důvody, o něž mohou být opírány, opakovaně vyjádřily.

31. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 213/2016-28, a v něm citovanou judikaturu) označil zajišťovací příkaz za zajišťovací instrument vztahující se k dani ještě nestanovené či dosud nesplatné. Jedná se tedy o rozhodnutí, které je nutně toliko předběžného a dočasného charakteru a které má napomoci zabezpečení úhrady daně, jakožto jednoho ze základních cílů správy daní (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru plyne, že povaha tohoto typu rozhodnutí a zejména okolnost, v jaké fázi postupu správce daně ve smyslu daňového řádu dochází k jeho vydání, tedy předtím, než je daňová povinnost pravomocně stanovena, se tedy nutně odráží ve skutkových důvodech, o které se opírá. Zákonná úprava podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu reflektuje princip, aby zásah do vlastnického práva daňového subjektu byl přiměřený intenzitě a aktuálnímu ohrožení veřejného zájmu, které musí vyvěrat ze zjištění specifických okolností týkajících se ekonomické činnosti daňového subjektu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90, č. 2001/2010 Sb. NSS). Podle závěrů vyslovených rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90, je „*správce daně povinen rozvést důvody vydání zajišťovacího příkazu, tedy proč pokládá vybrání daně za ohrožené.*“

32. Správní soudy proto konstantně judikují, že správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají

odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že (i.) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, a zároveň že (ii.) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66, č. 3541/2017 Sb. NSS) a podléhají soudnímu přezkumu. Podmínky přitom musí být splněny současně a musí se opírat o dostatečné skutkové důvody zachycené v odůvodnění zajišťovacího příkazu.

33. Dle rozsudku NSS ze dne 30. 10. 2024, č. j. 7 Afs 291/2023-37, vztahujícího se přímo k zajišťovacím příkazům v případě podezření na zapojení do podvodu na DPH, *„podle ustálené judikatury pro splnění prvního předpokladu pro vydání zajišťovacího příkazu (tj. přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude stanovena) zpravidla postačí, pokud správce daně přesvědčivě nastíní struktury a mechanismy fungování podvodného řetězce a roli toho, vůči němuž je zajišťovací příkaz vydán. Pro vydání zajišťovacích příkazů bude tedy významná již samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci. Za dostatečnou je přitom považována taková účast, která* ***potenciálně*** *(dle dalších zjištění provedených až ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu)* ***může založit budoucí doměření DPH****. Pochopitelně musí být z předložených indicií patrné, že účast dané osoby na podvodné struktuře není pouhou spekulací nepodloženou konkrétními informacemi (...) [N]ižší míru pravděpodobnosti ve vztahu k budoucímu stanovení daně (v posuzovaném případě zapříčiněné předběžnou povahou zajišťovacího příkazu neumožňující detailní zkoumání otázky, zda byl daňový subjekt v dobré víře, že se účastní plnění nezatíženého daňovým podvodem) lze do určité míry kompenzovat vyšší mírou odůvodněné obavy ve vztahu k budoucí dobytnosti daně (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104).“*

34. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „*NSS*“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz nález ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).

35. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení k výzvě městského soudu nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Po seznámení se se správním spisem a po zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

36. *Žalobní námitce,* tedy, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro porušení § 167 daňového řádu, soud nepřisvědčil z následujících důvodů.

37. Jak již bylo výše uvedeno, podmínkou k vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou je jednak existence objektivních skutečností, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, a jednak skutečnost, že v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Soud konstatuje, že oběmi podmínkami se finanční orgány v rozhodnutích řádně zabývaly.

38. Žalobce ve své argumentaci uvádí důvody, pro které se domnívá, že jím předložené listinné důkazy (a výslech jednatele žalobce) nesvědčí o jeho zapojení do podvodného řetězce, resp. tvrdí, že je třeba, aby správce daně vyvracel dobrou víru žalobce, plně prokázal skutečnosti o proběhlém podvodu. Soud k tomu uvádí, že judikatura, na níž žalobce odkazuje, se míjí s předmětem tohoto řízení, které se týká vydání zajišťovacího příkazu, a nikoliv vyměření DPH. Povinností správce daně je přezkoumatelně odůvodnit zajišťovací příkaz a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námitky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací. Odůvodněnou obavu ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu tak nelze vztahovat pouze k budoucí vymahatelnosti daně, ale k celé dispozici tohoto ustanovení, tj. právě i k otázce daňové povinnosti, jež dosud není splatná, popř. bude teprve v budoucnu stanovena. Jedná se tedy také o otázku přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně. O tom, že se právě těmito skutečnostmi žalovaný zabýval svědčí body [20] až [39] napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl řadu skutečností, které ve svém souhrnu a vzájemné spojitosti zakládají důvodný předpoklad doměření daně u žalobce. Předpoklad doměření daně je založen na tom, že se žalobce pravděpodobně zapojil do podvodných obchodních transakcí. O existenci podvodných obchodních transakcí svědčí narušení daňové neutrality, charakteristika žalobce a jeho polského odběratele, tedy společnosti ENVORA, jakož i jiné objektivní okolnosti, ze kterých plyne, že žalobce o své účasti na podvodu na DPH věděl. Žalovaný se vypořádal s následujícími zjištěními.

Podvodná obchodní transakce

39. Správce daně zjistil a podrobně popsal obchodní model v podvodném řetězci a to i s grafickým znázorněním řetězce, z něhož vyplývá, že žalobce se v předmětném období, tj. srpen 2025, zapojil jako tzv. profit taker do podvodného řetězce obchodních transakcí za účasti obchodní korporace ENVORA, jež je v podvodném řetězci v postavení tzv. missing trader. Obchodní model v podvodném řetězci spočívá v dovozu zboží ze třetích zemí, při současné snaze (vykazováním dodání zboží do jiného členského státu EU pro odběratele v postavení missing trader) minimalizovat odvod daní (DPH). Tímto způsobem dochází k „přemístění“ zboží na trh společenství EU za nižší cenu a získání konkurenční výhody při jeho následném prodeji konečnému zákazníkovi. V období srpen 2025 obchodní korporace ENVORA přiznala intrakomunitární pořízení zboží od žalobce v hodnotě základu daně 5 748 770 PLN a daně ve výši 1 322 217 PLN. Korporace ENVORA zároveň za období srpen 2025 v Polsku nepřiznala daň na výstupu z jakýchkoliv uskutečněných plnění na území Polska za období srpen 2025.

Narušení daňové neutrality

40. V tomto řetězci správce daně také identifkoval narušení daňové neutrality v podobě chybějící daně. Společnost ENVORA měla vykázat na výstupu uskutečněná zdanitelná

plnění z hodnoty pořízeného zboží v základu daně 32 939 828 Kč. Tato společnost však nepřiznala žádná uskutečněná plnění na výstupu na území Polska za období srpen 2025.

Charakteristika žalobce a společnosti ENVORA

41. Správce daně zjistil z podkladů, které jsou součástí správního spisu, že oba subjekty (žalobce ani jeho odběratel) nedisponují odpovídajícím podnikatelským zázemím, neboť sídlí na tzv. virtuálních sídlech, nemají nahlášeny žádné provozovny, žádný ze subjektů se neprezentuje na internetu tak, aby byl dohledatelný ze strany případných zájemců o obchodní spolupráci, jak je v současné době u standardních podnikatelských subjektů obvyklé. Žalobce ani odběratel nemají žádné zaměstnance.

42. U žalobce došlo navíc od předmětného období k neobvykle razantnímu nárůstu přijatých a uskutečněných plnění vykázaných v daňových přiznáních k DPH v řádech desítek mil. Kč základu daně za kalendářní měsíc, oproti obdobím předcházejícím (vykázány byly nulové hodnoty či hodnoty v řádech desítek tis. Kč až stovek tis. Kč základu daně za kalendářní měsíc).

43. Analýzou bankovních účtů žalobce navíc bylo zjištěno, že žalobce neobdržel na tyto účty ani částečnou úhradu za dodaná zdanitelná plnění. Úhrady za tato plnění uskutečněná žalobcem v celkové hodnotě 32 939 828 Kč, jejichž dodání žalobce vykázal do Polska pro odběratele ENVORA, tedy musela být hrazena jiným způsobem např. formou hotovostních úhrad, zápočtem, případně za tato uskutečněná plnění žalobce neobdržel úhrady vůbec. Absence bezhotovostních úhrad za intrakomunitární dodání zboží do Polska pro odběratele ENVORA je o to více neobvyklá a nestandardní v případě plnění v hodnotě desítek mil. Kč základu daně za kalendářní měsíc.

Jiné objektivní okolnosti

44. Taktéž byly identifikovány objektivní okolnosti, ze kterých plyne závěr, že žalobce o své účasti na podvodu na DPH vědět měl a mohl. Mezi tyto objektivní okolnosti patří skutečnost, že z důkazních materiálů předložených žalobcem bylo zjištěno, že žalobce vydával daňové doklady pro svého polského odběratele. Na těchto fakturách však bylo uvedeno číslo bankovního účtu nikoliv jeho, ale jeho bývalé jednatelky a současné majitelky žalobce, paní Nadi Smolekové. Žalobce tedy činil kroky k vyvedení majetku.

45. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že ze zjištěných skutečností plyne pravděpodobnost účasti žalobce na podvodném řetězci, příp. lze připustit i jeho vědomost o tom, že se takového řetězce účastní. O tom svědčí zejména skutečnost, že žalobcem předložené daňové doklady obsahovaly bankovní účet bývalé jednatelky a současného jediného společníka, paní Nadi Smolekové. Z tohoto počínání je totiž zřejmé, že žalobce činil aktivní kroky k vyvedení majetku – finančních prostředků, které mu měly být uhrazeny podle předložených daňových dokladů, za plnění uskutečněná během srpna 2025 (celkem v řádech desítek mil. Kč). Tato skutečnost ve spojení s absencí bezhotovostních úhrad za uskutečněná zdanitelná plnění svědčí o tom, že žalobce nebyl pouhým náhodným účastníkem podvodného řetězce, který o existenci daňového podvodu nemohl mít povědomí.

46. V kontextu shora uvedených skutečností se jeví jako ryze účelové tvrzení žalobce, že v době zahájení spolupráce prověřil všechny své odběratele, zda nejsou uvedeny v českém či zahraničním registru DPH jako nespolehlivý plátce a nebylo ohledně nich vedeno insolvenční či exekuční řízení.

47. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadami řízení které spočívají ve skutečnosti, že bylo porušeno právo žalobce na řádné zjištění skutkového stavu. V zajišťovacím řízení žalovaný nemusí prokázat výši doměřené daně bez důvodných pochybností. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu musí prokázat pouze skutečnosti odůvodňující vydání zajišťovacího příkazu, tj. pravděpodobnost existence daňové povinnosti a obavy z její dobytnosti. Žalobce v podané žalobě zpochybňuje pouze naplnění první podmínky vydání zajišťovacího příkazu, a sice skutečnosti zakládající odůvodněnou obavu, že mu daň z přidané hodnoty za měsíc srpen 2025 bude doměřena. Co se týká důkazního standardu, skutečnosti prokazující naplnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu nemusí být prokázány najisto, nýbrž s dostatečnou pravděpodobností. Podle § 167 odst. 4 daňového řádu je správce daně oprávněn u daně, která nebyla dosud stanovena, stanovit výši zajišťované částky podle vlastních pomůcek. Tyto zákonné podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu správce daně i žalovaný splnil, neboť ze skutečností obsažených ve spise vyplývá pravděpodobnost stanovení daně ve výši 6 917 364 Kč. K tomu soud dodává, že žalovaný pod bodem [39] napadeného rozhodnutí vyhodnotil zjištěné skutečnosti tak, že *„Slabší předpoklad budoucího stanovení daně je pak kompenzován vyšší mírou odůvodněné obavy ve vztahu k budoucí dobytnosti daně.“,* k čemuž se soud vyjadřuje následně pod bodem 50 tohoto rozsudku.

48. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný rovněž postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. V návaznosti na shora uvedené soud připomíná, že žalovaný nemá povinnost obstarat všechny v úvahu přicházející důkazy nezbytné pro prokázání výše doměřené daně. Referenčním rámcem jsou pouze důkazy, které jsou relevantní z hlediska zákonných podmínek podle § 167 odst. 1 daňového řádu. Tyto důkazy žalovaný hodnotil z hlediska jejich důležitosti (upotřebitelnosti z hlediska skutkového stavu), zákonnosti a pravdivosti. Žalovaný hodnotil důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu. Všechny závěry správce daně a žalovaného mají oporu ve spisovém materiálu. Námitku žalobce, že správce daně a žalovaný měli vycházet z nezákonně získaných důkazních prostředků, shledává soud obecnou, nekonkrétní natolik, že se s ní nemohl řádně vypořádat. Lze k ní uvést toliko v obecné rovině, že takové skutečnosti ve správním spise nezjistil.

49. Soud dospěl k dílčímu závěru, že finanční orgány dostatečně konkretizovaly podvodnou strukturu a dostatečně prokázaly, že polský odběratel tuto daň neodvedl. Lze shrnout, že přiměřená pravděpodobnost budoucího stanovení daně byla opřena o chybějící daň u polského odběratele (neuhrazená DPH) a o ekonomické a provozní parametry tohoto odběratele (absence zaměstnanců, účtu, skutečného sídla) a o rysy obchodního jednání žalobce (rychlý nárůst objemu, bezprostřední vyvedení finančních prostředků z bankovního účtu, virtuální sídlo apod.). Byť izolovaně nemusejí být jednotlivosti protiprávní, avšak v souhrnu nasvědčují zasažení transakcí podvodem. Je tedy pravděpodobné, že se nebude jednat o osvobozené plnění, jak předpokládá žalobce, ale že daň bude v budoucnu doměřena, jelikož ani žalobcem, ani odběratelem nebyla uhrazena, a přitom je velmi pravděpodobné, že v budoucnu bude vyměřena právě žalobci, jež je podle dosavadních zjištění v pozici profit taker v tvrzeném podvodném řetězci. Tento přístup odpovídá výše citované judikatuře k souhrnnému hodnocení indicií a k důsledkům účasti v podvodném řetězci na zajišťovací fázi řízení.

50. V daném případě soud shledává vhodným poukázat i na skutečnost, že žalovaný pod bodem [38] napadeného rozhodnutí dospěl k dílčímu závěru, že *„... objektivní okolnosti popsané správcem daně (veřejně zjistitelné rizikové indicie o odběrateli, absence bezhotovostních úhrad),*

umožňují učinit předběžný závěr, že odvolatel není pouhým náhodným účastníkem podvodného řetězce, který o existenci daňového podvodu nemohl mít povědomí. Nicméně je třeba zohlednit skutečnost, že daňová kontrola se nachází v samotném počátku. S ohledem na počáteční fázi nalézacího řízení je nutno uzavřít, že objektivní skutečnosti popsané v zajišťovacím příkazu nedosahují takové kvality, aby bylo možné již v řízení o zajištění daně bez dalšího konstatovat vědomou účast odvolatele na podvodu na DPH a dospět tak k závěru, že je dán silný předpoklad budoucího stanovení daně. Odvolací orgán proto konstatuje v současné chvíli existenci slabšího předpokladu budoucího stanovení daně odvolateli." V následném bodu [39] napadeného rozhodnutí však žalovaný vyhodnotil zjištěné skutečnosti tak, že „*Slabší předpoklad budoucího stanovení daně je pak kompenzován vyšší mírou odůvodněné obavy ve vztahu k budoucí dobytnosti daně.*", což podrobně rozvedl pod body [40] až [56] napadeného rozhodnutí, včetně posouzení hrozícího nebezpečí z prodlení. Soud k tomu uvádí, že citovaná úvaha žalovaného je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, kde uvedl, že správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, „*existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že* ***(i)*** *daň bude v budoucnu v určité výši stanovena a zároveň že* ***(ii)*** *v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. (...) Odůvodněnou obavu lze vyhodnocovat jak jednotlivě ve vztahu k oběma uvedeným prvkům, tak i* ***celkově****. Pokud bude možné odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat. Pokud však bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (****slabší důvody****) ve vztahu k budoucímu stanovení daně* ***kompenzovat*** *jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak. Pokud by odůvodnění zajišťovacího příkazu (rozhodnutí o odvolání) v tomto smyslu neobstálo, byl by zajišťovací příkaz nezákonný, a to i tehdy, pokud by následně daň skutečně oprávněně stanovena byla. Toto platí i naopak, neboť si lze představit i situaci, kdy zajišťovací příkaz v soudním přezkumu obstojí, neboť bude obsahovat dostatečné důvody zakládající přiměřenou pravděpodobnost, že daň v budoucnu stanovena bude, daň však přesto nakonec ve skutečnosti stanovena nebude, popř. sice stanovena bude, avšak dodatečný platební výměr bude zrušen jako nezákonný.*" Současně soud připomíná, že žalobce v žalobě posouzení důvodné obavy o budoucí dobytnost daně nijak nezpochybnil. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že skutková zjištění, z nichž finanční orgány vychází, mají oporu ve správním spise. Z uvedeného důvodu, tedy za situace, kdy žalobce ničeho proti zjištění a posouzení naplnění této podmínky ke dni vydání zajišťovacího příkazu, nenamítá, konstatuje soud, že i tato podmínka byla v daném případě splněna a v podrobnostech odkazuje na body [40] až [55] napadeného rozhodnutí. Soud toliko připomíná, že žalobce nedisponoval žádným dlouhodobým finančním majetkem, fungoval bez provozního zázemí a zaměstnanců a podezřelým byl i prudký nárůst jeho obchodů. Snaha o vyvedení finančních prostředků navíc dále posiluje obavu, že výběr daně by byl v době její vymahatelnosti ztížen. Žaloba samotná kromě citace judikatury z většiny obsahuje popis obchodního jednání a popis dosavadního řízení, ale jinak obavu o dobytnost daně v budoucnu nezpochybňuje. Soud se proto ztotožnil s žalovaným v tom, že existovaly silné důvody zakládající odůvodněné obavy ve vztahu k dobytnosti daně. Podmínka dle § 167 odst. 1 daňového řádu spočívající v odůvodněné obavě o budoucí dobytnost daně byla tedy naplněna, neboť správní orgány identifikovaly soubor okolností, které v době vydání zajišťovacího příkazu objektivně svědčily o vysokém riziku ztížené vymahatelnosti.

51. Soud se nemohl ztotožnit ani s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro porušení zásady ochrany dobré víry. Soud souhlasí s žalovaným, že pro účely vydání zajišťovacího příkazu je pro naplnění předpokladu budoucího stanovení daně postačující samotná účast daňového subjektu na podvodném řetězci. Pro předmětné řízení není tedy podstatné, zda se žalobce účastnil podvodného řetězce zaviněně. Požadavek, aby správce daně již v zajišťovací fázi prokazoval, že daňový subjekt věděl či mohl a měl vědět o podvodném řetězci, resp. vyvracel dobrou víru žalobce neodpovídá povaze § 167 daňového řádu. Tato otázka náleží primárně do vyměřovacího řízení, naopak v řízení o zajištění postačí objektivní okolnosti a vymezení role žalobce v řetězci a této povinnosti finanční orgány dostály.
52. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil,

proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. září 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.